

Jana Kočendová

MIGRÉNO, DÍKY!

Varování:

Příběh neposkytuje lékařskou péči ani nepředepisuje využití jako formu léčení tělesných, duševních či zdravotních problémů bez rady s lékařem. Záměrem je poskytnout informace obecné povahy. V případě, že příběh použijete pro sebe, autorka za toto nenese žádnou odpovědnost.

-

MIGRÉNO, DÍKY!

Kdybych chytila zlatou rybku, moje rychlá bezprostřední přání by zněla takto: „Rybko, dej mi prosím peníze na dům, cestování, finanční bezstarostnost, udrž prosím mé zdraví a mou milující rodinu.“ Přepsáno do reality: „Nemám dostatek financí, abych si koupila dům, cestovala, svobodně si žila, nejsem si dostatečně jistá svým zdravím a souladem své rodiny.“

Když jdu kolem člověka, který má špatnou náladu, nemusí ten dotyčný říct ani půl slova a já vím, že tu špatnou náladu má. Když přede mnou někdo rozkrojí citron, nakape si šťávu do úst, začnu slinit a šklebit se. Přitom sama fyzicky nic nejím. Moje myšlenky spustily fyzické procesy v těle. Když zavřu oči, předpažím ruce a představím si, že mi někdo vkládá do levé ruky encyklopedie a na pravou ruku mi uvazuje heliové balonky, automaticky mi levá ruka poklesne. Fyzicky ale v rukách nic nemám. Jak je to tedy možné? A jak lze totéž aplikovat na mé sny?

Pokud tedy vyzařuji a svému tělu říkám: „Nemám dostatek financí, abych si koupila dům, cestovala, svobodně si žila, nejsem si dostatečně jistá svým zdravím a souladem své rodiny,“ jaké mám vyhlídky? A jak vůbec vypadá můj život, jaký příběh vyprávím?

I.

Pohoda, nohy na stůl. Mám hotovo. Skončil čtrnáctidenní účetní maratón. Výplaty, odvody, faktury, doklady, výpisy, ježdění od čerta k ďáblu, telefonování a to není všechno. Jedna dcera v jeslích, druhá v první třídě. Domácnost. Pečení, denně vaření, praní, žehlení. Pes. Naštěstí úklid zvládá manžel. Takže teď bych měla mít čtrnáct dní volno. Žádné účetnictví, jenom děti, domácnost, cvičení a oddych s mým nejoblíbenějším koníčkem, knihou.

Zvoní mobil, skryté číslo. Bože, ne! Znamená to jenom jediné. Volá finanční úřad. Zhluboka se nadechnu a přijímám hovor.

„Kočendová, dobrý den!“

“Dobrý den, finanční úřad, Machová.“

Naivně jsem si myslela, že třeba skryté číslo může skrývat tajného ctitele nebo přátele, kteří si ze mě chtějí tímto vystřelit. Ale přestřelila jsem já.

„Dovolala jsem se správně firmě Stav s.r.o.? Našla jsem na Vašem čtvrtletním přiznání k dani z přidané hodnoty toto telefonní číslo.“

„Ano, je to správně, jsem jejich externí účetní, co pro Vás můžu udělat?“

Jsem milá, opatrná, podřízená. Ostatně jako vždy, když přijdu do kontaktu se státní správou. A ve skutečném životě by mě takto nikdo nepoznal. Jsem nezkrotný živel, výbušná, všechno chci hned, nevydržím neskákat do řeči. Ale s tímto bych na finančním úřadě, státní správě sociálního zabezpečení nebo na zdravotních pojišťovnách nepochodila. Tam se to na rozdíl od soukromého sektoru nenosí.

„Chtěla jsem se s Vámi domluvit na místním šetření v této firmě, zítra mám tímto směrem cestu, tak bychom se k Vám rádi podívali a samozřejmě zkontrolovali doklady vztahující se k tomuto daňovému přiznání.“

Doprčic, tak to teda ne. Potřebuji si doklady vychystat, zkontrolovat, a navíc zítra nemám hlídání! Do háje. A co mých čtrnáct dní pohodičky? Co teď?

„Rozumím, ale bohužel Vás asi zklamal, pan majitel dnes odjíždí na celý tento týden mimo Zlín a já u nich pracuji externě, takže nemám ani klíče

od kanceláře. Jak to vyřešíme?“

Ty jo, kde jsem tak rychle vzala tak duchaplnou odpověď?

„Anebo teď mě napadlo, já zkusím panu majiteli ještě rychle zavolat a vzít si od něj alespoň šanony, vychystat Vám doklady a přinesla bych Vám je na finanční úřad. Ať Vám nějak neblokuji termín, vím, že to musíte mít do určitého data prošetřené.“

Už koktám. Teď je řada na paní z finančního úřadu.

„Jé, tak to jste hrozně hodná.“

Ledy tají, hurá! Ještě ten termín. Zítra to teda určitě nehrozí. Dnes už nikam nejedu, zítra nemám jesle ani hlídání. Pak je čtvrtek, to mívá manžel kratší směnu, to bych mohla zajet pro doklady a v noci podklady vychystat. A v pátek bych s tím mohla poslat na finančák manžela, ať paní vidí, že jsem na rodičáku, že to není výmluva, ten odložený termín. Jak dlouho jsem se nad tímto zamyslela? Dvě vteřiny? Jsem fakt dobrá.

„Jenom ještě jeden problém, víte, já jim to externí účetnictví dělám při mateřské dovolené, tedy rodičovské dovolené, a bohužel zítra nemám hlídání. Myslíte, že bychom se mohly domluvit na pátek hned ráno, že bych Vám všechno nachystala a můj manžel by se tam za Vámi s tím stavil a nechal Vám to v klidu ke zkontrolování? Potom už bychom si zavolaly a případně si domluvily schůzku. Pokud by se náhodou objevily nějaké nesrovnalosti.“

„Výborně, souhlasím.“

„Tak jsme domluvené. Děkuji za pochopení. Můžete mi ještě dát prosím na sebe telefonní číslo, kdyby náhodou? Ve kterém patře a kanceláři sedíte?“

„Takže jmenuji se Machová, číslo je přes centrálu, 5. patro, dveře 513.“

„Díky, mám to napsané, tak v pátek. A ještě jednou se omlouvám za ty složité termíny.“

„Ne, to je v pořádku. Na shledanou.“

Tak. Dnes je úterý, zítra na to kašlu, ve čtvrtek vyzvednu doklady a nachystám to. V pátek je zanesu na finančák a potom: Děj se vůle boží! Volám šéfovi.

„Dobrý den, Jana. Nebudete tomu věřit, ale volali mi z finančního úřadu, máte kontrolu na *dépéháčko*. Chtějí přijít hned zítra ráno do firmy na místní šetření.“

Tuším, že šéf právě omdlel. Je důležité to udělat napínavé. Dvě vteřinky ho dusím, že to tam s nimi bude muset nějak zkoulet. Moc dobře vím, že nemá ani ponětí, o co jde. Na druhou stranu na to má plné právo, od toho mě přece platí.

„Cože? Měli jsme něco špatně? Udal mě někdo?“

Zajímavé myšlenkové pochody.

„Ne, v pohodě, to je úplně normální. Každá firma má zhruba jednou za dva roky běžnou kontrolu. Všechno máme v pořádku, za to ručím. Pořád je to lepší než hloubková kontrola. Sám dobře víte, že cokoliv je na hraně zákona, hned Vám řeknu a okamžitě to řešíme.“

„Ale co já s těma babama z finančáku tady budu dělat?“

„To mi bylo úplně jasné, že takto by to nešlo. Omluvila jsem Vás. Řekla jsem, že zítra odjíždíte na týden pryč a že se s Vámi ještě zkusím spojit. Vyzvednu si alespoň šanony a zanesu jí to na finančák. Musela jsem si rychle něco vymyslet. Navíc teď nemám hlídání. Ve čtvrtek se k Vám stavím pro šanony, nachystám to a v pátek jim to tam zanesu. A ta paní byla nakonec vděčná, že je to takto. Bude mít klid. Pak si zavoláme a kdyby tam náhodou něco našla, tak to dořešíme.“

„Jak něco našla? Co by tam mohla najít? S čím jsme toto čtvrtletí šachovali?“

„S ničím, ale každý se můžeme splést. Nicméně nic nenajdou, a kdyby jo, tak je umlátíme argumenty, že jo?“

„Ale já tam nepůjdu, co bych jim říkal?“

„Já to všechno zařídím. Tak ve čtvrtek. Jsme domluvení. Naschle.“

Ty jo. Mě z toho trefí.

A zase mobil. Zase skryté číslo. Lekám se, že si to paní rozmyslela a chce vážně přijít na kontrolu.

„Kočendová, dobrý den.“

„Sláma, finanční úřad, dobrý den.“

Kdo? Předtím přece volala Machová, nebo jak se jmenovala. Co to má být?

„Dovolal jsem se do firmy Safe?“

A do háje. A ještě vstala po poledním spinkání dcera a šplhá se po mně. Jak se mám soustředit?

„Já se jmenuji Kočendová, ale dělám externě této firmě účetnictví. Takže to můžete řešit se mnou.“

„Já bych si potřeboval domluvit schůzku, počítač mi vyjel Vaši firmu na kontrolu DPH.“

Jsem mrtvá. Čtrnáct dní pohodičky je v...

„Terčo, neskač po mně,“ snažím se v první chvíli po nabytí vědomí ztišit dceru, ať vypadám alespoň trochu profesionálně, když už řeším tak důležitou věc s finančním úřadem.

„Aha, jenom je trochu problém. Pánové jsou zrovna na cestách na montážích. Nicméně mám doklady a šanon u sebe, takže teoreticky bychom se mohli domluvit a já bych Vám to nachystala, pokud Vám to takto stačí.“

A jestli nestačí, tak skáču z balkónu. Ale možná odtamtud první hodím malou, jestli se okamžitě nezklidní.

„No, a kdy se pánové z těch montáží vrátí?“

„Tuším, že za 10 dní, to bude 12. května. Mám jim něco vyřídit? Nebo můžu Vám nějak pomoci já?“

„Hmm, tak to je pozdě, já to musím zkontrolované paní vedoucí předložit nejpozději do páteho.“

„Tak já mám nápad!“

Musím se zachránit. Doufám, že jsem to neřekla nahlas.

„Mám doklady u sebe, tak Vám je nachystám podle soupisu evidenčního hlášení, přinesu Vám to a je to. Souhlasíte?“